

дишнѣж-тѣ заплатѣ и др. т. и др. т. Это такывы сѣ училища-та ни катогы дръжимѣ подѣ „деветѣж-тѣ си грыжѣж“, а не обрѣнемѣ по-добро вниманіе вѣзѣ тѣхѣ.

Чшо правяшѣ наши-ши учени? — Чякаты да сѣ рѣ-шиа выпросѣ-тѣ на ѣ па тога да пишижѣ. У насѣ не само уобще вѣ народа ни, нѣ и чястно у всякѣ общинѣ има хы-ляды питанія, кон-то бы трѣбвало да сѣ подвижнижѣ прѣзѣ вѣстници-ты, та лоше-то да сѣ искоренява изпомежду ны, а добро-то да сѣ разсажда и по другы мѣста, нѣ нѣма кой да пише; невтасва сѣ отѣ мухабете и вѣстникѣ да сѣ проче-те, а камо ли пакѣ и да сѣ пише нѣчто за вѣ него. Нашій-тѣ на-родѣ е много простѣ и ничто не знае, зато особно му е потрѣбо-но много нѣчто да прочита или да му сѣ приказва, та да на-учи что-годѣ; ала нѣма кой да пише или божемѣ отѣ готово да прѣводи. Заедно сѣ измираніе-то полегка легка на наши-ты старцы и стары бабы умиратѣ за всякога много множество умны творенія народны, като: рѣчи, пословицы, приказкы, притчицы и гатанкы и сѣ това сѣ окрънява богатство-то на язы-ка и Исторіѣж-тѣни, ала нѣма кой да забѣлѣжи такывы работы. Сѣ въвождане нарѣчи-цивилизациѣж-тѣ, кон-то смы захва-нжли отѣ опашкѣж-тѣ, у насѣ сѣ губятѣ полегка-легка мно-го народны обычаи при различни случая и обряды, та ще дойде врѣмя и сами да сѣ не знаемѣ каквы смы были нѣ-кога, ала и това быва и ще бѣде пакѣ отѣ нехайство-то на наши-ты учены за описваніе такывы работы. — Учителіе-ти сѣ длѣжни не само вѣ училище-то на ученицы-ты, нѣ и вѣнѣ изѣ народа да сѣ старажѣ всячески да промичятѣ просвѣщеніе и знаніе. Освѣнѣ това много добрѣ щяжѣ да направятѣ тѣ за свое олегченіе вѣ работѣж-тѣ си па и за нейно-то усъвършенствованіе, ако да сѣ събирахѣ прѣзѣ распутѣ на мѣстны учителскы съборы, на кон-то да сѣ даватѣ мнѣ-нія-та за методѣж-тѣ на прѣданіе-то, за избора на науки-ты, за успѣха на ученицы-ты и др. т. и сѣ всичко това тѣ бы-хѣ принесли много повече нѣчто на училищный напрѣдѣжѣ.

Какѣ сшоимѣ сѣ наше-шо вѣсшникарство? — Отѣ всичко друго най-злѣ. Кое политическы вѣстници, кое пе-ріодическы списанія започенжли сѣ да излизатѣ на нашій языкѣ отѣ 1845 год. и досега броемѣ всичко 36 такывы вѣстници, нѣ за злѣ нашижѣ честь, или по-добрѣ да го кажемѣ за нашижѣ срамотѣ, отѣ немареніе-то ни всичкы-ты умрѣхѣжѣ.